

FESTIVALOVÝ BULLETIN | PÁTEK 6. 3. 2020 | 20 Kč | FACEBOOK: ZRCADLENÍ

ZRCADLENÍ LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

Kanibalové všech zemí, snězte se!

DIVADLO NAVENEK KADAŇ

**Prostí američané noční můrou
„Tarantina“ Delamitriho**

HUDEBNÍ A DIVADELNÍ SPOLEK LASO PRAHA

ČI JE TO DIVADLO

JE MOJE
FUČÍKU!

JSI
SNÍLEK,
VRCHLICKÝ-

-ZPOZDILÝ
A
MÁLO BDĚLÝ!

ME' KUSY
SE TU STÁLE
HRAJÍ.

PCHE,
TRÍDNĚ
NEUVĚDOMĚLE
FRAŠKY.

DIVADLO
PATŘÍ-
LIDU!

CO JE TO
ZA TYPY?

EDITORIAL

Vážení čtenáři, přátelé, příznivci divadla, toho ochotnického obzvlášť,

Čas neúprosně běží, ani se ne nadějete, a jsou tu zase prázdniny, pak Vánoce a potom další Divadlení. A ani se nestačíme rozkoukat z posledního ročníku, nestíháme se ani pobavit o tom, jak se tu nad hodnocením odborné poroty po představení Šeherezáda tenkrát pobouřil pan Vízner, slavný to představitel Saturnina, a náhle se tu zjeví další ročník naší oblíbené přehlídky ochotnických divadelních souborů. První den začal poměrně zlehka klasickou, avšak poněkud zmodernizovanou fraškou. u té bych vypíchnul aktuálnost a bezservítkovost, která však mohla být větší. upuštění od lascivních žertů okolo ochlupení hlavní a jediné hrdinky, kterou (což kvitují) hrál evidentně muž by na úkor drsnějších, závažnějších, ale vtipnějších narážek jen prospělo. Dalším soutěžním představením byla černá komedie, která přivedla filmovému režisérovi do domu povedený zločinecký páreček. Téma zde oceňuji, jedná se o opravdu zajímavou myšlenku. Režisér by však zde měl vzít do ruky scénář a černý fix, což by inscenaci velmi provzdušnilo a ulehčilo zdlouhavých zbytečných dialogů, možná i postav. Nicméně, naši redaktori letošní představení zhodnotí houšť a konkrétněji.

A pak tu je ta porota. Nutno podotknout, že porota byla ten na začátku zmíněný rok k představení Šeherezáda velmi laskavá. Kritiku, kterou snášela na účinkující i tvůrce stavěla na vysokou diplomatickou úroveň. Vy, kteří jste muzikálové představení Šeherezáda tehdy shlédli, víte o čem

píší. Veškerá několikaměsíční snaha herců o vytvoření monumentálního muzikálu se nakonec zhmotnila do tříhodinové taškařice vtipkující na té nejnížší lascivní notě humoru jdoucí i k takové hraně, že by snad dokumentarista Vít Klusák významně zvedl své zrzavé kudrnaté obočí nad svoji hlavu přesně tak, jak jej zvedají kreslené postavičky. Mezi herci zavládlo nepochopení zhodnocení poroty, což příkládám především nekritickému vedení souboru, které nebylo schopno odhadnout únosnost celé hry ještě před tím, než s ní vůbec vystoupili. Tady je třeba apelovat na tvůrce a režiséry, aby vážili veškeré zamýšlené postupy, a to nejen u děl vlastních, ale i u děl z per jiných autorů. U divadla, stejně tak jako jinde, platí, že méně je více a někdy netřeba věci do detailu vysvětlovat. Divák rád pochopí. Často a lépe i herectví beze slov.

Osobně jsem velmi rád, že si divadelníci tvoří vlastní představení, jsem přesvědčen, že přímé autorství u ochotnického divadla je nejryzejším projevem osobitosti příslušných souborů. Tím krásnější se potom tato tvorba stává, když se snoubí s pokorou a sebekritikou. Takový soubor pak ještě rád vyslechne kritiku z úst naší odborné poroty. A dokáže se z ní ponaučit a obohatit. ■

Jan Petržilka
šéfredaktor časopisu

REDAKCE

Šéfredaktor: Jan Petržilka

Redaktori: Denisa Aulická, Markéta Fridrichová, Eva Hájková, Rozálie Marie Kramériusová, Hanka Křivková, Tereza Pacltová, Vojtěch Petržilka, Sam Starý, Daniela Štěpánová, Lucie Štěpánková, Veronika Škodová, Jan Žižka

Fotografové: Věra Drápalová, Jan Petržilka

Grafická úprava a sazba: Jan Petržilka

Komiks: PhDr. Kryšpín Anděl, MBA

Navštivte nás na facebookové stránce Zrcadlení, kde najdete další fotografie a postřehy.

OBSAH

4 FOTOGALERIE FOTOVZPOMÍNKY NA LOŇSKÝ ROK

Výběr z loňských inscenací zaznamenaných objektivem Věry Drápalové

5 POROTA KDO ZHODNOTÍ LETOŠNÍ PŘEDSTAVENÍ

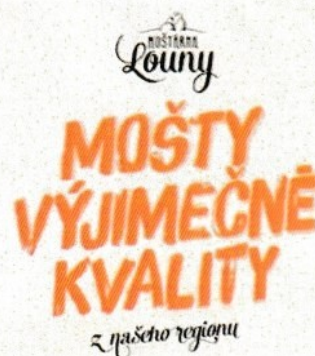
Krátký náhled do osobností letošní odborné poroty

6 RECENZE KANIBALOVÉ VŠECH ZEMÍ, SNĚŽTE SE!

Hanka Křivková, Eva Hájková a Denisa Aulická se zaměřily na kanibalskou frašku kadaňského souboru Navenek

9 RECENZE PROSTÍ AMERIČANÉ NOČNÍ MŮROU „TARANTINA“ DELAMITRIHO

Hudební a divadelní spolek Laso z Prahy trochu rozvleklým způsobem představil neobyčejný příběh ze života hollywoodského režiséra

PŘEDPOVĚĎ POČASÍ

PÁTEK 6.3.

nejvyšší teplota: 9 °C

nejnižší teplota: 3 °C

SOBOTA 7.3.

nejvyšší teplota: 6 °C

nejnižší teplota: 1 °C

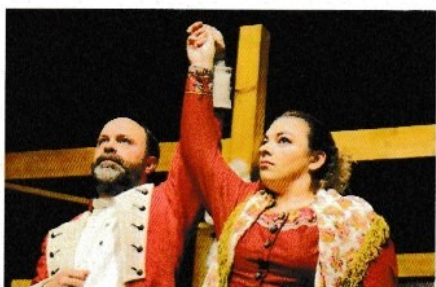
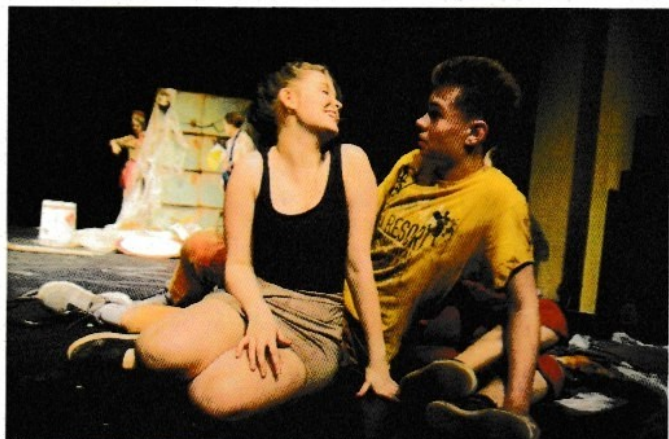
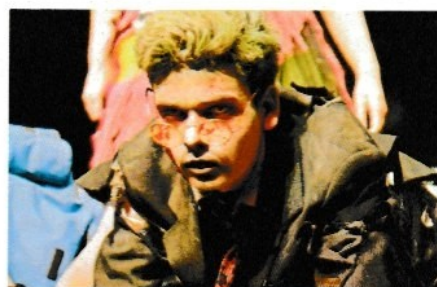

NEDĚLE 8.3.

nejvyšší teplota: 8 °C

nejnižší teplota: 4 °C

FOTOVZPOMÍNKY NA LOŇSKÝ ROK

KDO ZHODNOTÍ LETOŠNÍ PŘEDSTAVENÍ?

MgA. Veronika Týcová
herečka Městského divadla v Mostě

Pochází z Litoměřic. K divadlu se poprvé dostala jako patnáctiletá v Rádobydivadle Klapý. Vystudovala DAMU pod vedením Borise Rösnera. Od roku 2004 (s pětiletou přestávkou v letech 2006–2011) působí v Městském divadle v Mostě, objevuje se i v televizních a filmových rolích. Na divadlo se připravuje takto: jako základ bere hru, zkoumá příběh, souvislosti a motivaci jednání postavy, kterou má hrát. Nemá ráda učení se textu nazpaměť hned od začátku a fixování si intonace. Ráda tomu ponechává volný průběh. Vždycky obdivovala a vážila si Dany Medřické. Ani porota na Divadelní jí není cizí, její členkou byla i v roce 2008, tedy přesně před 10 lety.

Mgr. Petra Richter Kohutová
dramaturg Divadelního studia D3 Karlovy Vary

Studovala Informační studia a knihovnictví na Střední knihovnické škole v Brně, dále pak divadelní dramaturgii na Janáčkově akademii múzických umění v Brně taktéž. Pozici dramaturga vykonávala téměř po celý profesní život: v Divadle Petra Bezruče v Ostravě, v Městském divadle v Karlových Varech, pomáhala v Městské knihovně Karlovy Vary, hostovala v KS Aréna, ve Slezském divadle Opava aj., působila rovněž jako knihovnice v Krajské knihovně v Karlových Varech či jako průvodkyně na hradě Loket, a to v jazyce českém, anglickém a ruském. V současné době třetím rokem spolupracuje s Činohrou Karlovarského městského divadla.

Jana Stejskalová
kostýmní výtvarnice, režisérka

Kostýmní výtvarnice a režisérka Jana Stejskalová, která spolupracuje například i s divadelním souborem Rádobydivadlo Klapý je v letošní odborné porotě přehlídky poprvé, na Lounském divadelní se však již ukázala a to docela výrazně, ačkoliv ani osobně nestanula na jevišti. Vloni totiž získala čestné uznání za scénu a kostýmy k inscenaci hry Mariny Carr Maja, kterou odehrál v poslední den přehlídky děčínský divadelní spolek Karel Čapek. Tuto hru paní Stejskalová nejenže obohatila o scénu, ale i režírovala takovým způsobem, že spolek Karel Čapek postoupil z Divadelní na národní přehlídku činoherního divadla Piknik Volyně 2019.

Ladislav Valeš
režisér, herec, umělecký vedoucí Rádobydivadla Klapý

S divadlem začal ve svých krystalických letech, když se přistěhoval do Libochovic. Je názoru, aby UNESCO uznalo české amatérské divadlo jako kulturní fenomén. Je spoluzakladatel a dlouholetý spoluorganizátor Divadelní, významný herec a režisér libochovické, klapácké a českolipské scény, se kterou odehrál nezapomenutelnou norskou ságu Františka Zborníka, Legenda o lesích a lidech, kde ztvárnil roli Daga Björndala, za kterou si z Divadelní odnesl čestné uznání. O porotách na divadelních přehlídkách tvrdí: „Řada porotců, které známe, dokáže svou kritikou vzít vítr z plachet. Některé soubory po verdiktu poroty prohlásily, že už nikdy na žádnou soutěž nepojedou.“

AUTORKY ČLÁNKU: DENISA AULICKÁ I EVA HÁJKOVÁ I HANKA KŘIVKOVÁ

KANIBALOVÉ VŠECH ZEMÍ, SNĚZTE SE!

LIDOŽRANÍ ANEB V NOUZI JE FRANTA DOBREJ I DIVADLO NAVENEK KADAŇ

Soubor Navenek zpracoval osobitou a vtipnou formou jak témata aktuální, jako je fenomén uprchlické krize nebo koronavirus, tak i několik odkazů na historii, zejména na totalitní režim. Na motiv kanibalismu na pustém ostrově nasadil jak úsměvné, polehčující jevy, tak závažné problémy. Celou dobu nás provázel politický podtext verbálními i vizuálními narážkami na Sovětský svaz, Putina či Medvěděva, ale i Ovčáčka, Okamuru nebo Feriho.

Hned na začátek bych ráda ocenila autora scénáře Jana Losenického za jeho vskutku chytrou práci s jazykem. Když stejný názor slyšel i od poroty, tak se tomu skromně zasmál, nicméně, slovní hříčky v této inscenaci pro mě hrály velmi podstatnou úlohu. Do divokého zaostaleho prostředí byly vtipně zakomponované kontrastní neologismy. I s nimi si autor skvěle pohrával. Když mladá domorodkyně bloumající nad dřevěným počítadlem představujícím „tablet“ otráveně prohlásí: „Zase spadla síť!“, na scénu skutečně fyzicky spadne rybářská síť. Geniální! Tedy chci říct geniální...

„Doufám, že víš, že jsem teď vegetariánka.“ – „Můžu ti ten mozeček udělat jako květák.“ – „A ještě držím bezlepkovou dietu.“ – „No tak tady to máš bez lebky.“

Velmi jsem ocenila také jeden konkrétní doprovodný detail v podobě reálného opékání klobás na jevišti. Když se v hledišti rozlínula jejich vůně, vnímala jsem představení všemi smysly jako ve 4D kině a byla ještě více vtažena. U frašky amatérského divadla je, řekla bych, více než důležité se scénou spolupracovat, aby všechna tíha neležela pouze na výkonu herců. Správně zvolené ku-

lisy mohou pomoci umocnit důvtip slov. Proto soubor vhodně zvolil nejen groteskní nahaté, nebo naopak rafinovaně zahalené kostýmy, ale i nafukovací kulisy, například gumovou pannu nebo „mušličku“ (vlastně pořádné kanape ve tvaru mušle), které využívá i k mnohým perverzním poznámkám, jimiž je dílo prokládáno. Že si je ryze mužský soubor neodpustí, se ale dalo očekávat. Naštěstí s mírou a v rámci hry s dvojsmysly většina z nich byla vkusná, i když se mohl najít i divák, na kterého už něco mohlo být příliš přisprostlé.

Energie něžného pohlaví na jevišti ovšem nechyběla, ať už v podobě lehce zženštilého italského kuchaře

v tangách nebo sladce cudné náčelníkovy dcery (ale byla to fakt kost!!). Muž v ženské roli parodující její chování dokazuje inspiraci souboru Divadlem Járy Cimrmana.

Po stránce muzikální se zase inspirovali původním libretem k operetě Jacquesa Offenbacha „Vent du Soir“. Hlavní postavy měly několik pěveckých výstupů, o jejichž humorný text se postarala pianistka Alena Benytka Benešová. Dokud tyto satirické písně posouvaly děj, vnímala jsem to jako další zajímavé zpestření. Efektní byly také rituální divošské tance a pokřiky.

Ještě bych chtěla vypíchnout schopnost improvizace a zachování chladné mysli v momentě, kdy jim

spadnul řemen. Kulísáci a sboroví herci v jednom totiž zapomněli na úpravu scény. Ty byly obecně kamenem úrazu a místy se děj zadrhával. Nepříznivě hodnotím ještě některé příliš jednoduché vtipy (naštěstí menší procento), které bez trefného zamíření vyzněly zbytečně prvoplánově.

A na závěr bych chtěla citovat porotkyni p. Kohoutovou: „Budoucnosti milá, už jsi tady byla.“ Má pravdu. Ve finále si odnáším podobný dojem. Pobavila jsem se, z největší části ale díky satíře na politické dění. Myslím si, že je víc než dobře na něj poukazovat a jsem vděčná, že doposud platí svoboda projevu a parodie ani vtípkování na účet politiků a vlivných, nemá

neblahé důsledky. Ale že se do toho ani v současné době neodvažuje pustit každý, nám napovídá, že tento stav není neměnný a že o tuto svobodu můžeme snadno přijít, z čehož jistě nejen mně trochu mrazí.

ROZHOVOR S JANEM LOSENICKÝM, REŽISÉREM PŘEDSTAVENÍ

**Za Divadlo Navenek nám velice příjemný rozhovor poskytl dramaturg a režisér představení Jan Losenic-
ký, příznivce Járy Cimrmana nebo také Monthy Pythona.**

Letos jste přehlídku Lounské divadlení zahajovali. Cítíte to jako výhodu, nebo spíš nevýhodu?

Popravdě, my jsme o tom nepřemýšleli. Nikdy jsme totiž na přehlídce „nevykopávali“, vždy jsme přijeli až během víkendu. Určitě je to výhodnější z toho hlediska, že porota ještě není unavená a může se nechat unést, na rozdíl třeba od sobotních představení, kdy už musí například více srovnávat. Takhle bylo na nás, abychom nasadili laťku, a my osobně jsme si mysleli, že ji nasadíme nízko, a tím pádem už budou mít ze všech ostatních souborů radost, a jsme hrozně překvapení, že nás nezkritizovali a že jsme tu divadelní náladu hned od začátku nezkažili.

Bylo vaším prvotním zájmem nějak reagovat na tehdy vrcholící migrační situaci a na základě toho jste si vybrali jako předlohu komedii Johanna Nestroye?

Témata si hledají nás. Slyšel jsem rozhlasové zpracování hry a říkal jsem si, že to, jak Nestroy narážel na tehdejší nacionalismus, je vlastně v této době rozdělování společnosti přesně to, čemu se chceme vysmát.

Psal jste hercům role na tělo?

Už při poslechu rozhlasové hry jsem věděl, že budu náčelníkem. Jasnou volbou bylo i obsazení našeho komika Pídana do role kuchaře Delikáta. A vzhledem k tomu, že u nás ženské role vždy hraje Luděk, tak byla předem jasná i role Ataly.

Přesvědčili jste se, že vám improvizace nedělá žádný problém, ani když se na jevišti stane, resp. nestane to, co má. Jak je to s aktualizací vtipů? Osobně mě velice mile překvapilo, že jste do hry zapojili i aktuální téma hrozby koronaviru.

To už je vlastně takový náš fenomén. Máme pověst, že žádná naše repríza není stejná jako ta předchozí. Dífčí válku jsme odehráli asi čtyřicetkrát a jeden náš divák, který ji viděl asi pětadvacetkrát, nám může dosvědčit, že představení je pokaždé trochu jiné.

My se vždy snažíme naše kusy aktualizovat. Tentokrát jsme se všichni kvůli pracovní vytíženosti sešli naposled v prosinci. Takže dnes jsem si půjčil roušku a tahle poslední aktualizace, vtipy s těstovinami a prázdnými regály, vznikala až dnes, v autě cestou sem. Příště ji možná dáme Arturovi, který přijíždí ze zamořené Evropy, dnes jsem si ji nechal já, protože jsem to vymyslel.

Co si myslíte o hodnocení poroty, čekali jste takový přístup?

Vůbec ne. Vždy, když jsme tu byli, tak byla porota celkem kritická. A to i přes to, že jsme přijeli s kusy, kterým jsme hodně věřili. Tereza Gvozdíáková na přehlídku přiváží neotřelá a těžší inscenace, které se sem podle nás hodí víc. Dnes má v Kadani premiéru hra Všechny báječné věci a my jsme sem s Lidožraním vůbec přijet nechtěli, stejně jako bychom si netroufli přijet s Dífčí válkou. Zasluhu má Milena Syrovátková, která nás zkontaktovala a tak trochu přemluvila. Báli jsme se, aby hra na porotu nepůsobila jako spletenec nějakých levných vtipů. Takže jsme překvapení a rozhodně máme z vyjádření poroty radost.

HODNOCENÍ POROTY

Hodnocení první inscenace se ujala herečka Městského divadla v Mostě MgA. Veronika Týcová.

Dílo zhlédla bez počátečního očekávání a jeho lehký humor s místy až bizarními fóry ji okouzlil. Dobře použité slovní obraty mohly divákovi nostalgicky připomenout minulý režim, na který odkazovaly některé scény. Výběru humoru a odvahy popíchnout aktuální politické kauzy si velmi cení. Účel pobavit diváky byl rozhodně splněn.

Režisér, herec a umělecký vedoucí Rádobydivadla Klapý Ladislav Valeš sympatizoval s lehkým vtípem herců i přesto, že byly místy takřkajíc přitažené za vlasy. Skvělé zasazení hry do dnešní doby, využití aktuálních témat, prostě čirá zábava. Ocenil i hudební složku (text hry původně napsali jako libreto k operetě Jacquese Offenbacha francouzští libretisté Phillip Gille a Léon Battu v roce 1857) v úpravách herců Divadla Navenek, kteří texty písní přizpůsobili dnešnímu obecnstvu a nechali nově zhudebnit Alenou Benešovou. Zažíval však chvíle děsu, když postavy zlehčovaly režim doby minulé.

Jistá nadsázka a naivismus hře rozhodně neuškodil. Naopak jen obecnost utvrzoval o záměru a stylu hry. Rekvizity ladily s prostředím příběhu a zároveň šly s moderní do-

bou. Ať už mluvíme o nafukovacích palmách do bazénu, nebo užívání počítačů (resp. kuličkových počítačů). Překvapením se staly kostýmy složené z elastických obleků pokrytých kerkami, které rozhodně pobavily. Zároveň jsme mohli být svědky příjemné, ale nepřiliš časté scény, kdy herci vařili živě přímo na jevišti. Takto se vyjádřila kostýmní výtvarnice a režisérka Jana Stejskalová.

Závěrem byl Mgr. Petrou Richter Kohutovou pochválen spolurežisér hry Jan Losenický za profesionální vedení dialogů. Zároveň bylo vyzněno občasně tlumení hlasu a jiné

nedostatky ostatních herců. Oceněno bylo s nadsázkou ztvárněné současné politické dění. Tato satira dokázala beze zbytku sjednotit diváky svým vtípem. Označení burleska by však v případě této inscenace bylo vhodnější nahradit výrazem fraška.

Všichni porotci se shodli na báječně provedené improvizaci při čekání na doručení rekvizity, jež patřila do dění na scéně. I mistr tesař se někdy utne, a tak jeden z umělců zapomněl svůj nadcházející text. Situaci opět bravurně zvládl a děj mohl bez komplikací pokračovat.

OSOBY A OBSAZENÍ

Předloha: Johann Nepomuk Nestroy: Lidožraní aneb v nouzi je Franta dobřej

Dramatizace: Jan Losenický, Divadlo Navenek

Režie: Petr Stehlík, Jan Losenický

Hudba: Alena Benešová, Bedřich Smetana

Scéna: Nikol Dunková

Hrají: Jiří Jerie, Luděk Pardubský, Petr Stehlík, Michael Došek, Josef Steiner, Jiří Knop, Sebastian Klištinec, Lukáš Anděl, Jan Losenický, Petr Peti, Miroslav Metlický, lední medvěd

AUTORKY ČLÁNKU: ROZÁLIE MARIE KRAMÉRIUSOVÁ | DANIELA ŠTĚPÁNOVÁ | LUCIE ŠTĚPÁNKOVÁ

PROSTÍ AMERIČANÉ NOČNÍ MŮROU „TARANTINA“ DELAMITRIHO

POPCORN I HUDEBNÍ A DIVADELNÍ SPOLEK LASO PRAHA

S prvním večerním představením letošního Divadlení jménem Popcorn se nám představil Hudební a divadelní spolek LASO Praha a přináší přesně to, co se dalo očekávat. Byla nám slibovaná kontroverzní komedie drsnějšího ražení a to bylo víceméně to, co jsme viděli. Už od začátku jsme byli lákáni na dílo Tarantina a tato hra narážkami na jeho filmy i na jiné kousky z Hollywoodu překypovala a to dopomáhalo dodat onu autentickou atmosféru. Té pomohli i časté sexuální narážky či vhodně situované vulgarismy, které působily přirozeně a nenuceně.

Původně černá groteska ze šedesátých nám byla prezentována ne příliš funkčním, psychologicko-realistickým stylem hraní. Postupem času už od začátku nepříliš zdatelná komedie padala hlouběji k dramatu a ke konci na nás házela jednu myšlenku hloubavější než druhou. Naštěstí bylo celé představení protkáno trefnými vtipy, (které však nezafungovaly vždy a přesně) ba dokonce milými aktualizacemi dnešní doby, které celou hru diváku přibližovaly.

Hra se drží zásady tří jednot (času, místa a děje) typických pro klasické divadlo. Děj se odehrával v bytě

režiséra Bruce Delamitriho, který si z předávání Oscarů přinesl domů nejen Oscara, ale i modelku/herečku Lottu Danielsovou. V tomto bytě se právě setkají s milostným párem vražedníků a lupičů „vrahy z obchodáku“ Waynem a Candy, všichni spolu řeší spoustu životních otázek a původně komických (zde spíše psychologických) situací. Do bytu vstupují různé další typické postavičky, jako režisérův přítel či jeho žena s dcerou, které děj jen zamotávají.

Tito „vrazi z obchodáku“ se svým chováním snažili nastavit nadlehčenější atmosféru skvělou hereckou

souhrou a interpretací svých postav, ale i přesto se děj s postupem času od grotesky oddaloval čím dál tím víc a divácké oko z toho také bylo víc a víc unavené. Druhá polovina hry se už sestávala pouze z divákovy čekání na konec, což rozhodně dobrému nápadu hry nepřidalo. Vyvstává tu otázka, zda je tolika děje potřeba. Nastolená situace by fungovala a bavila mnohem více při kratší než poloviční délce nynějšího představení. Dalo by se i zamyslet, jestli jsou potřeba všechny zobrazené dějové linie, např. vynecháním linie s manželkou a dcerou by se představení

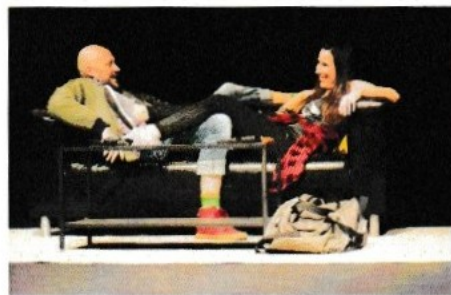
určitě pročistilo a krásně zkrátilo.

Na konci inscenace jsme mohli vidět vytoužený zlatý hřeb, kdy Wayne kladl lidem typickou otázku, vycházející z věčného hloubání „Byla dřív slepice, nebo vejce?“, a to zda média vyvolávají v lidech násilí, nebo zda se lidské násilí pouze zrcadlí v médiích. V tuto chvíli přichází nejpovedenější dvojice z představení – kameraman se zvukařem, kteří svým minimalistickým vystupováním a suchými výroky oživilí umírající inscenaci.

Tento konec právě kvůli postupnému ochabnutí díla nevyzněl tak, jak bylo asi původně zamýšleno. Právě Waynova otázka mohla provázet veškeré motivy a činy postav, ale ve skutečnosti přišla odnikud a divák se spíš zamýšlel, proč mu to říká zrovna teď a tady. V předchozích scénách se rozebírala jiná, mnohdy „zbytečná“ témata, a kdyby se alespoň některá nahradila těmi, které se této otázky, byť jen okrajově, dotýkají, konec by vyzněl mnohem lépe srozumitelněji.

Při úplném konci zafungovalo proboření čtvrté stěny další Waynovou otázkou: „Ale vy jste rozumní diváci, vy byste tu televizi vyplli. Nebo ne?“ čímž celé představení končí.

Kdyby byla tato poslední věta také více provázaná s představením, lidé by z něj odcházeli s myšlenkou, jestli opravdu oni nedělají něco špatně a že se jich to také týká. Bohužel se tak nestalo a lidé často odcházeli, možná pobaveni nějakými vtipky, ale určitě bez hlubšího zasažení.

ROZHOVOR SE SOUBOREM

Jak se vám tady u nás v Lounech hrálo?
Hezky, hezky, ale nervózně.

Jaký jste měli pocit z publika? Splnilo vaše očekávání?

Publikum bylo tiché, jsme zvyklí na hlučnější publikum, které se více směje a zapojuje, ale my jsme to čekali. Jen jsme váhali, jestli jim to opravdu nepřipadá vtipné nebo jestli je to moc nezaráží a neřeknou si: „Já bych se možná smál, ale ne tady před ostatními“. V Praze máme cyničtější publikum.

Myslíte si, že by mělo vaše představení vyhrát, popř. Proč si to myslíte?

Neznáme ty ostatní představení. Vyhrát by nemělo, o tom žádná, ale pokud máme dát důvod proč, tak za to, že jsme do toho šli, i kvůli té myšlence. Člověk o tom přemýšlí i když jede domů a dlouho potom. Hlavně jsme si vyhráli svůj vlastní boj, z počátku to bylo těžké, skousnout drsnost toho představení.

Jaký máte názor na vulgarismy, vadilo vám to, když jste to zkoušeli?

Těm kterým to vadilo, ti nakonec nehrají. Začali jsme mluvit sprostě i v civilu, protože to má na člověka vliv. Připadá mi, že někdy to tam je účelné, ale jindy mám pocit, že už by to tam být nemuselo. Dalo by se to říci mírnější verzí tzv. „sposťárenství“. Ale hrozně hezky to propojuje sociální vrstvy. Obecně nám to ale nevadí.

Proč jste si vybrali zrovna tuto hru, toto téma, čím vás to zaujalo?

My jsme si ji demokraticky odhlasovali. Zaujala mě hlavně ta myšlenka pod tím. Nebylo to jen, hrajeme něco pro něco, ale opravdu je tam hlubší podtext. Myšlenka, se kterou si většina diváků může odejít domů. Také je to hodně kontroverzní. Co je na té hře dobré, že vyvolává emoce. Je fakt, že když jsem si to poprvé přečetl, tak

jsem nevěděl, jestli ji chci hrát. Ale komedii jsme si zahráli už dost a chceme to někam posouvat. Tohle je směr, kterým to zkoušíme.

Jak probíhalo nacvičování scén jako byl striptýz?

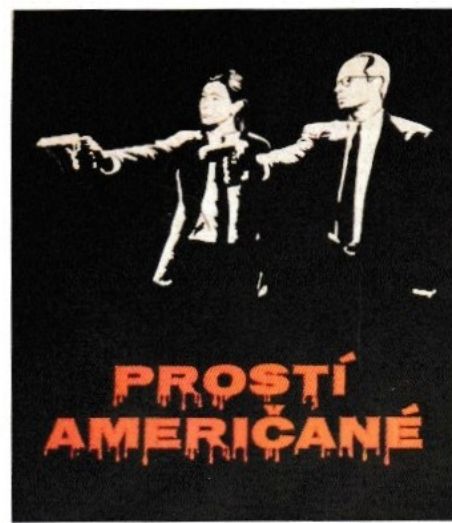
To probíhalo u mě doma, neukázala jsem to kolegům dokud jsem si nebyla jistá, že to mám nacvičené a byl to boj. Přehodit se do toho, že něco takového budu dělat před tolika lidmi. Kousnout se sama v sobě. První zkouška, na kterou přišli opravdu všichni byla ta, kde se trénoval ten striptýz. A měla i nejvíce lajků na FB.

Jak jste si každý za sebe užili tu svou roli, jak jste se s ní sžívali?

Pro mě to byla strašně zajímavá zkušenost, protože Wane je hodně jiný než jsem já, ale já jsem kvůli tomu tu roli i chtěl. Řekl jsem si, že si vyzkouším zahrát něco úplně jiného. A bylo výborné zažít, že mi to dělá velké problémy. To že to pro mě bude problematické jsem tušil, ale netušil jsem, čím se to projeví. Najednou jsem zjistil, že se pitvořím a dělám karikaturu té postavy. Nějak jsem se divil, co se to děje a pak jsem zjistil, že se mi zřejmě podvědomě vytváří odstup, že to nechci být já. Tohle jsem musel nějak překousnout a říci si ano, takhle mám nějakou svoji variantu, takhle můžu být.

Kde ještě s tímto představením plánujete vystupovat?

Máme v průběhu jara čtyři představení v Praze Na Prádle a uvidíme podle diváckého zájmu, jestli budeme pokračovat.

HODNOCENÍ POROTY

Mgr. Petra Richter Kohoutová – dramaturg Divadelního studia D3 Karlovy Vary, odborný garant pro Divadelní piknik Volyně 2020 měla vysoké předpoklady, přirovnala hru k Naprostým šílencům. Nelíbila se jí surovost a žánr byl bez napětí, pasivní a plytký. Nevyhovoval jí začátek a konec představení. Zpracování jí připadalo těžkopádné, ale vyzdvihla by přechody mezi humorem a melancholií a aktualizace hry.

MgA. Veronika Týcová - herečka Městského divadla v Mostě byla uchválena první scénou byla svižná a reálná. Dále chválí světla, střih a rytmus první půlky představení. V druhé části jí chybí zvraty, vrcholy a vžití postav. Vše probíhalo v jednom tempu. Vytkla by pasivnost postav zejména představitele vraha a nepravděpodobnost příběhu. Vyzdvihla by motto z představení „Kdo neumí umírat, neumí žít“.

Jana Stejskalová – kostýmní výtvarnice, režisérka chválila účelné, jednoduché a trefné zpracování interiéru, i když trochu zastaralé. Ocenila by větší práci s barvami, světlem a na plátně visícím za jevištěm by se mohlo promítat něco jiného než to samé co bylo na jevišti. Atmosféra by byla barvitější kdyby použili jiné osvětlení. Kostýmy byly trefné, nýbrž mohly být výraznější. Mohly jít více do extrémů, pohnout si s barvami.

Ladislav Valeš - režisér, herec, umělecký vedoucí Rádobydivadla Klapý si vážil výběru. Nepamatuje prý amatérský soubor, který by hrál takové sociální drama. Ocenil text této hry. Hudba v pozadí představení mu připadala nevhodná. První půlka představení mu nepřipadala dobře stylizovaná, ale druhá ho zaujala stylistikou. Ceníl výkony dvou hlavních protagonistů,

stů, byla z nich cítit souhra a empatie a také pochválil nejmladší herečku, pro kterou to byla dnes premiéra. Výkony ostatních herců vyšuměly nervozitou a nedostatkem zkušeností

Herci byli s hodnocením spokojeni. Z výhrad poroty si vezmou ponaučení a pochvaly jim vykouzlily úsměv na tváři.

OSOBY A OBSAZENÍ

Předloha: Ben Elton – Popcorn

Překlad: Ondřej Formánek

Režie: Petr Krajiček

Scéna a kostýmy: Jana Kupčáková

Technické zázemí: Pavla Dobrovolná, Vít Doleček, Michala Pauerová, Dominik Turchich

Hrají: Tomáš Fleišer, Marek Král, Vanda Tyrychtrová, Oti Tůmová, Jana Schiffnerová, Kristina Komárková, Marek Hersan, Tomáš Juřík, Tomáš Bělohradský